

El Diacrític | | Actualitzat el 04/03/2020 a les 22:05

La solidaritat és la nostra tendresa

«Si una cosa he après al llarg de molts anys de lluites és que no cal estar al cent per cent d'acord amb les idees d'un represaliat o represaliada per poder condemnar i combatre la repressió, amb tota la contundència» | «A mi els records se m'emporten a aquell sinistre 2 de març de 1974, a Barcelona. Va ser el dia en què va néixer la meva consciència política, i vaig escriure la primera denúncia en una paret»

Lectura d'un manifest de solidaritat amb les persones represaliades, dilluns al ple de l'Ajuntament de Vic

Els dies 27 de febrer i 2 de març de 2020, nou companyes i companys d'Osona van ser citats a declarar davant la Guàrdia Civil, a Girona, investigats pel tall de la Jonquera dels dies 11 i 12 de novembre de 2019. I, paral·lelament, hi ha fins a dues-centes persones investigades arreu de Catalunya per la mateixa causa. Però els grans mitjans no en parlen. I aquest silenci espès agreuja la repressió.

Podria haver estat citada jo. Podries ser tu. Tant si hi érem com si no, a la Jonquera.

Perquè la repressió està agafant unes dimensions èpiques. És una causa general contra l'independentisme.

Jo no em considero adscrita a l'independentisme màgic: aquell que fa trampa i diu que «primer la independència», i després ja ho arreglarem tot; perquè no és cert. Si continua manant la dreta i els corruptes i els racistes, per molt catalans que siguin, no canviarà res. En canvi, la lluita per la independència que comparteixo és indescindible de la lluita social i transformadora de la societat: de baix a dalt.

Però si una cosa he après al llarg de molts anys de lluites és que no cal estar al cent per cent d'acord amb les idees d'un represaliat o represaliada per poder condemnar i combatre la repressió, amb tota la contundència.

Que la prudència no ens faci traïdors; que la por ens faci valents.

El que no podem fer, de cap manera, és normalitzar la repressió. Fer com si res. Acostumar-nos a les males notícies i girar pàgina. Ara són dos-cents. Aviat és dit. Aquesta vegada no se'ls han endut, no han entrat de matinada. Però és la mateixa mala gent que truca a trenc d'alba, qui els ha fet arribar les citacions. O la que esbotza portes sense trucar.

Doncs, no caiguem a la trampa. Perquè no cal ni tan sols ser independentista, per lluitar contra la repressió als independentistes. No cal ser naufrag al mar, per defensar la vida. Hem de ser persistents i, com diuen els Ovidi4, o cinc, cuidar-nos. Estimar-nos. Ajuntar-nos. Fer nostra la *Cançó de fer camí*: «serem cinc-centes, serem mil»...

A Girona, tant el dijous 27 com el dilluns 2, ens anem aplegant una bona colla, davant la caserna de la guàrdia civil que els Mossos protegeixen. Coneguts i desconeguts, amigues i amics, gent de totes les edats. I tothom parla amb tothom.

Ens fan fora de la vorera; doncs, tallem el carrer. I acollim amb aplaudiments i crits de «No estàs sola! No estàs sol», cada companya o company que surt de declarar (o no).

El dia 2, algú recorda que fa quaranta-sis anys de l'assassinat de Salvador Puig Antich, i llavors afegim «Puig Antich: ni oblit ni perdó!» a les altres consignes.

A mi els records se m'emporten a aquell sinistre 2 de març de 1974, a Barcelona. Va ser el dia en què va néixer la meva consciència política, i vaig escriure la primera denúncia en una paret. Vaig entendre que la meva joventut i inexperiència no m'eximien de voler saber i de voler ser part de la resistència antifranquista.

- Vostè ja és gran per entendre-ho, senyora - em diu ara un mosso, que ens vol fer recular.
- Sí, sóc gran - li responc.

I entendre el que vulgui, penso. Ara mateix, defensar un tros de carrer i el dret a manifestar-nos. Perquè el fet de ser gran tampoc no m'eximeix de res. Entre el molt i el res, hi ha el poc. Puc fer poc; però aquest poc el faré.

Sento que, d'alguna manera, i potser només per a mi, avui es tanca un cercle. I miro tota la bona gent que m'envolta: joves, no tan joves, velles com jo, vells. Al mateix lloc; en una mateixa lluita. Som. Ens defensarem, i defensarem aquest nostre país petit d'acollida.

La solidaritat és la nostra tendresa. La solidaritat és la tendresa dels pobles.